

Violència destil·lada a cops d'efectisme

La dansa de la venjança

AUTOR: JORDI CASANOVAS

Direcció: Pere Riera
La Villarroel, 19 de febrer

Quan hi ha fills compartits, els divorcis tendeixen a convertir-se en un infern. Si les ruptures sentimentals ja són traumàtiques en general, l'existència de plançons ho complica encara més tot. En els casos molt extrems, els fills són l'arma llancívola o la corretja de transmissió que empren els excònjuges per ferir-se mútuament o per canalitzar la seva por o la seva ràbia. En la disputa generada aflora el pitjor de cada part i, sense treva, es treuen els drapets al sol, latents en la vida en comú.

La dansa de la venjança de Jordi Casanovas, dirigida per Pere Riera, s'inspira en aquesta realitat quotidiana dels divorcis conflictius. Ho aborda des de l'òptica d'una violència verbal que es congria en el si d'una parella, Clàudia i Roger, tot just descasada. Un cop signats els papers, la trobada de tots dos al pis que havien compartit enceta una discussió bizantina que deriva en una espiral creixent de retrets, acusacions i insults. A l'epicentre de la seva baralla tempestuosa, hi ha el fill, objecte de disputa i de coacció.

La parella protagonista, Roger (Pablo Derqui) i Clàudia (Laia Marull), respon a un perfil ben definit: ell, editor de prestigi, home de caràcter, domina la dialèctica i conté amb dificultat la ràbia que nia a dins seu; ella, feble i insegura, intel·lectualment menys preparada i propensa a la depressió, se sent menystinguda i maltractada. Malgrat aquests rols de masculinitat i feminitat tan estereotipats, tots dos s'intercanvien —amb una considerable virulència verbal— el paper de víctima i de victimari, amants a perpetrar la revenja.

Pablo Derqui i Laia Marull

En un desplegament espectacular dels *topoi* sobre el divorci tòxic, *La dansa de la venjança* construeix un conflicte estrident entre dos exs que, després d'arribar a un acord per divorciar-se de manera civilitzada, deixen via lliure als instints recòndits. Amb més interès per l'espectacularitat que no pas pel rerefons del conflicte, són contínues les giragones dramàtiques per generar intriga, dotar de ritme el diàleg i mantenir l'atenció de l'espectador.

Pablo Derqui interpreta amb encert el paper d'un editor masculista i misogin que domina la precisió de les paraules per envestir —subtilment, però sense pietat— l'adversària. Laia Marull, en canvi, té més dificultats per ficar-se en la pell d'una dona inestable i poruga, vexada verbalment pel seu exmarit. Tanmateix, a poc a poc, s'imposa i convenc. Tots dos assumeixen amb elegància els reiterats cops de timó efectistes de l'obra.

Entre ofensives, retirades i simulacions, han d'ocultar el costat sinistre d'ell o el pervers d'ella amb què són caricaturats. L'espai escènic, el menjador d'un pis barceloní d'un cert luxe, ara deixat, esdevé una mena de gàbia o de ring.

El text té l'ambició d'erigir-se en una tragèdia contemporània sobre un tema-reclam d'actualitat. Els referents d'Eurípides (*Medea*) i Strindberg (*Dansa de mort*) piquen molt alt. Però el resultat és discret, i tampoc no hi ajuda una direcció tova. Perquè no s'hi treballa a fons el sentit profund —catàrtic— de la tragèdia al·ludida, ni la càrrega crítica antiburguesa de l'Strindberg més corrosiu. El conflicte de la parella es queda en el nivell dels titulars i dels tòpics. Els subratllats musicals de film de terror i la truculència d'un desenllaç sensacionalista rematen la pirotècnia amb què se surfeja una temàtica tan complexa i sensible com la tractada.